

Sygn. akt XI Ka 670/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech – spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Józwiakowska

SO Ewa Bogusz - Patyra

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Marty Baranowskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 roku

sprawy M. T. i C. T.

oskarżonych z art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 18 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 1255/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonych M. T. i C. T. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Puławach do ponownego rozpoznania.

XI Ka 670/13

UZASADNIENIE

M. T. i C. T. zostali oskarżeni o to, że w dniu 20 marca 2012 roku w K. D. woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu grozili popełnieniem przestępstwa I. D. w ten sposób, że wypowiedali pod jego adresem słowa zawierające groźbę pozbawienia życia i spalenia domu, przy czym groźby te wzbudziły u I. D. uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Puławach wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 r. oskarżonych M. T. i C. T. uniewinnił od dokonania zarzuconego im czynu, zaś kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację złożyli prokurator i oskarżyciel posiłkowy, którzy zaskarżyli rozstrzygnięcie w całości na niekorzyść oskarżonych.

Prokurator zarzucił orzeczeniu:

- obrazę przepisów prawa karnego procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 336 § 1 kpk i art. 410 kpk polegająca na dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, nieuwzględnieniu przy ferowaniu wyroku wszystkich, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów, oparcie ustaleń na części materiału dowodowego przemawiającego tylko na korzyść oskarżonych,

niewwzględnienie wszystkich okoliczności dla oskarżonych niekorzystnych oraz wadliwą ocenę poszczególnych dowodów, niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy wskutek niepełnego wykorzystania dowodów i jednocześnie nieprzeprowadzenie innych, koniecznych dowodów w szczególności – zaniechanie przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy pokrzywdzonym a świadkiem A. K., w sytuacji gdy podawane przez nich wersje zdarzenia pozostają w sprzeczności, co skutkowało ustaleniem okoliczności faktycznych sprawy w oparciu o niekompletny materiał dowodowy i w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia oskarżonych od dokonania zarzucanego im czynu.

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż zgromadzony materiał dowodowy nie jest wystarczający do przypisania oskarżonym M. T. i C. T. występku stypizowanego w art. 190 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.

Wskazując na powyższe wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżyciel posiłkowy nie precyzując zarzutów odwoławczych zakwestionował słuszność wydanego rozstrzygnięcia i wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku, wymierzenie oskarżonym kar po pół roku pozbawienia wolności i obciążenie ich kosztami procesu. Na rozprawie odwoławczej złożył alternatywny wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacje są zasadne, o ile skarżący domagają się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Nie można nie zgodzić się z prokuratorem, jeżeli podnosi, że Sąd Rejonowy nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak wynika z notatki urzędowej na k.9 akt sprawy w dniu 20 marca 2012 r. A. K. pełnił służbę na terenie K. D. wspólnie z sierż. szt. J. R.. Tymczasem Sąd pierwszej instancji ustalił, że na zgłoszoną tego dnia przez I. D. interwencję przybył sam A. K., zaś na kolejną interwencję zgłoszoną dwie godziny później przez C. T. przybyła Policja, bez wskazania, kto konkretnie z funkcjonariuszy. Według twierdzeń oskarżyciela posiłkowego na obydwie interwencje w dniu 20 marca 2012 r. przyjechało dwóch, tych samych funkcjonariuszy Policji. W sprawie został przesłuchany w charakterze świadka jedynie A. K.. Sąd orzekający pominął dowód z zeznań drugiego z interweniujących funkcjonariuszy J. R. a jego zeznania niewątpliwie mogłyby mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. W takiej sytuacji, zaskarżone rozstrzygnięcie jako wydane bez przeprowadzenia wszystkich niezbędnych dowodów, a tym samym z obrazą art. 410 k.p.k. musi być uznane, jeśli nie za wadliwe, to co najmniej za przedwczesne. Sąd Okręgowy nie był władny uzupełnić materiału dowodowego sprawy o zeznania świadka, o którym mowa, z uwagi na zakaz wyrażony w art. 452 § 1 k.p.k., zobligowany natomiast był uchylić wyrok i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy od nowa przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym dla prawidłowego wyrokowania. Odbierze od oskarżonych wyjaśnienia, o ile nie skorzystają oni z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przesłucha świadków na wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, dopuści i przeprowadzi dowód z zeznań świadka J. R.. Zgromadzony materiał dowodowy Sąd orzekający oceni we wzajemnym powiązaniu, uwzględniając wymogi art. 5 i 7 k.p.k. Dokona rekonstrukcji zdarzeń będących przedmiotem osądu. Uznane za udowodnione zachowania oskarżonych właściwie oceni pod względem prawnym, co przy ewentualnym uznaniu realizacji znamion czynu zabronionego znajdzie swoje odzwierciedlenie w jego prawidłowym opisie i kwalifikacji prawnej. Dokona oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz stopnia zawinienia i na tej podstawie wyda rozstrzygnięcie w sprawie. Swoje stanowisko, w razie potrzeby uzasadni zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k.

Mając na względzie zaprezentowaną motywację Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.